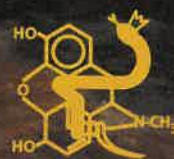

NAUZEA

Univerzita Karlova v Praze
Farmaceutická fakulta
v Hradci Králové

Duben 2000

Časopis Spolku
českých studentů farmacie

PLES FARMACEUTŮ

Zajisté neuniklo Vaším smyslům, že dne 29. března se konal ples farmaceutů. Byl to jubilejní, již 30. ročník této kulturně-společenské akce. Konal se, jako již tradičně v královéhradeckém kulturním a společenském centru Aldis.

Samozřejmě jsme pro Ty z Vás, kteří na plese nebyli (hanba!), připravili několik postřehů. Ples začal slavnostním zahájením, přivítání byli všichni akademičtí hodnostáři ze širokého dalekého okolí. Děkan FaF, Doc. RNDr. Jaroslav Dušek, CSc., popřál Všem příjemnou zábavu (viz foto vlevo nahoře na zadní stránce) a mohli jsme se vrhnout do víru tance. Pro inspiraci do tanečních kreací bylo k vidění několik tanečních vystoupení. V úvodu formace standartních párů, později ukázky latinskoamerických rytmů v podání členů taneční školy Bonstep Hradec Králové. (na titulní straně).

V průběhu večera bylo možno kolovat mezi malým sálem s diskotékou radia Černá Hora a velkým sálem, kde k tanci vyhrával Koplaho Band (foto vpravo nahoře na zadní straně obálky). Mnozí jistě blahořečili architekta, který velmi důmyslně do cesty mezi malý a velký sál nastrčil bar. Zde se nejen testovala zdravotní nezávadnost podávaných nápojů, ale vedl i čirý společenský až obchodní ruch. Vůbec byl ples hlavně místem setkání, setkání s přáteli (i přáteli spolužaček :-)), bývalými kolegy studenty, ale i s profesory v trochu jiném světle, než je běžné. Celý ples končil ke třetí hodině ranní (viz foto z malého sálu na obálce dole). Škoda jen, že skvělý vynález - autobus na koleje, letos nejezdil.

Velký dík patří Spolku českých studentů farmacie, jmenovitě plesovému výboru, že pro nás takovou skvělou věc připravil.

Ze svého pohledu
-Maxík-

ÚVODNÍK

Vítejte drazí Nauzeáci. Pokud čekáte tradiční úvodník, budu Vás muset zklamat a doporučuji některé starší číslo tohoto občasníku.

A teď to přijde! Jste pilní, chodíte na všechny přednášky či semináře a cvičení absolvujete třeba se čtyřiceti stupňovými horečkami? Po příchodu z fakulty zasedáte k psacímu stolu a do noci s přestávkami na jídlo memorujete pojmy hlavě cizí a nezdravé? Nechodíte nikdy do kina, divadla, sportovat, do hospody,...? A proč? Nyní se nabízí otázka: „Jste normální?“ Vážně nevím, co si o takových lidech mám myslet, a že jich znám spousty, hlavně studentek (vzhledem k počtu studentů je to pochopitelné). Život je přeci o něčem jiném! Zamyslete se nad sebou! Samozřejmě že učení jsou hory, ale to není argument. Jsme lidé a ne stroje, i když mnozí by si přáli z nás mít pohotové automaty. Kam spěje naše generace, pokud zapomíná logicky myslet a bere každou hloupost jako daný fakt? Nedejme se oblbnout a přemýšlejme, máme o čem.

Úvodník jako úvaha? Jste znechuceni? Ne, nebojte se, už nebudu rýpat, až zas jindy, a omlouvám se. To nejhorší z tohoto čísla už máte za sebou.

-hop-

Litografie, foto a tisk:
Štěpán Latner

OBSAH:

Státnice	2
Paříž pěšky	4
O archivu	6
První třída kašička	7
Čenda u zkoušky	9
KAOCH	10
Naši pacienti	13
Pozor vir!	14
Písník	16
Čenda mailuje	17
Z laboratoří	19
Zimní kurz	21
Výhledy	23
Konečník	24

NAUZEÁ

10, Kč

Časopis Spolku
českých studentů farmacie

Vydává:

SČSF Heyrovského 1203
500 05 Hradec Králové
tel.: +420-49-526 32 31
fax: +420-49-521 00 02
nauzea@faf.cuni.cz

Šéfredaktor:

Jiří Šafra

Redakce:

Martina Čermáková, Gábina Fišerová
Rafifa Hamoudová, Tereza Harantová
Johanka Hušková, Viktor Malec
Kamil Musilek, Jana Opravilová
Maxík Pokorný, Jan Schwarz

Ilustrace:

Vadim Vyskočil, Petr Červený

Dále přispěli:

Robert Chudáček

STÁTNIICE – A CO?

aneb odezva na „zkouškové“

Státní zkouška – už jen samotný název vyjadřuje podle mého názoru něco neobvyklého a výjimečného. Nemělo by jít o obyčejnou zkoušku, měla by vypadat trochu jinak, mít odlišný ráz (mám na mysli hlavně formální stránku samotné zkoušky). Záměrně používám podmíňovací způsob, protože to tak mnohdy vůbec není. Nebojte se, nejsem mstivá studentka 4. ročníku, která by se po neúspěšném pokusu vykonat státní zkoušku doslova „vyřadila“ na účet té které katedry na stránkách Nauzey. Absolvovala jsem (úspěšně) již čtyři státní zkoušky, ale přesto mě někdy velmi nemile překvapily okolnosti, které průběh státnice provázely. A právě na ně bych chtěla upozornit.

První kámen úrazu – zapisování se na státní zkoušky. Státnice začínají na naší škole ve třetáku. Myslím si, že v tomto ročníku již není třeba nepřímě nutit studenta vstávat ve tři hodiny ráno a jít se zapsat na státní zkoušku. Sdělení, že na předem zveřejněné termíny se lze zapisovat od 7.00 ten daný den u paní sekretářky, k tomu totiž vždy neúprosně vede. Řešení, a to velice prozíravé, vymysleli na oddělení kontroly léčiv. Pro každý týden zkouškového období vytvořili neomezený počet míst s tím, že každý mohl uvést, ve které části příslušného týdne mu to nejvíce vyhovuje (na začátku, na konci). No a poté stanovili na katedře už konkrétní termíny dle zájmu a počtu studentů, to vše k oboustranné spokojenosti.

Dalším sporným bodem v realizaci státnice „na úrovni“ je příprava studenta

na potítku. Ze zkušenosti své i ostatních spolustudujících mohu říct, že je strašně těžké, někdy i nemožné, adekvátně se připravovat a uceleně shromažďovat všechny důležité informace v situaci, kdy v dané místnosti je dalších 5-6 lidí. Mám tím na mysli zkušební komisi, která se ptá, a studenta, který odpovídá na otázky a prezentuje svoji přípravu před Vámi. Toto celé pak má značně negativní vliv na vlastní srozumitelnost, kvalitu vašeho projevu a poté i na samotné hodnocení. Přitom řešení je tak snadné. Proč neoddělit zkoušení a přípravu do dvou místností? Že to jde, jsem se přesvědčila na katedře farmakognozie, kde se příprava „odbývá“ v kanceláři paní sekretářky. A ještě jedna věc. Po nás studentech se při státní zkoušce vyžaduje dochvilnost. Na vývěskách kateder se můžete dočíst, v kolik hodin přesně daná státnice začíná a že komise nebude na nikoho čekat. Mohu však potvrdit, že jsem to byla já – studentka, která jsem hodinu a půl čekala, než se sejde kompletní komise. Samozřejmě se může stát spousta nepředvídatelných věcí, které zkoušejícímu znemožní dostavit se na fakultu včas, ale nebyla by pak na místě alespoň omluva?

Do třetice bych zde ráda poukázala na nedostatky formálního charakteru, o kterých se zmiňuji v úvodu. Státnice se od „klasické“ zkoušky liší především tím, že místo jednoho zkoušejícího, kterého znáte z přednášek a seminářů, před vámi sedí komise (zpravidla 3-5 členná), ve které vedle vám dobře známých tváří sedí i naprosto cizí odborníci z praxe. Studenta

většinou předseda komise všem ostatním představí, řekne, kdy jste se narodili a odkud pocházíte. Ale už nikdo se neobtěžuje představit na oplátku studentovi ty členy komise, které vidí poprvé a kteří se vlastně podílejí na jeho výsledné známce. Není přece zas takový problém ten který den vyvěsit složení komise na nástěnku. Podle mého názoru je to obyčejná slušnost.

Tímto článkem jsem chtěla nižším ročníkům trochu z jiného úhlu přiblížit situaci, která je čeká a nemine. Zároveň si

však myslím, že by nebylo od věci, kdyby se katedry, na kterých se státní zkoušky vykonávají, nechaly inspirovat. Nemohu hodnotit ty státnice, které mám ještě před sebou. Ale obecný závěr, ke kterému jsem došla, by se dal shrnout asi takto: Od studentů se ke státní zkoušce očekává připravenost jak po stránce kvality, tak i množství osvojených znalostí. Podmínky pro jejich prezentaci by tedy měly být takové, aby vedly ke spokojenosti všech.

-jop-

ANKETA - JAK TO DOPADLO?

V minulém čísle jsme vyhlásili anketu. Z technických důvodů se nám nepodařilo anketní lístky vsunout do jednotlivých výtištěk. Jak však informovala nástěnka SČSF, bylo možné si je vyzvednout u paní Škeříkové ve školním bufetu. Jako lákadlo, které mělo být zárukou značného návratu vyplněných dotazníků, jsme použili Nauzeácká trička. Přes všechnu snahu se nám do rukou však dostaly pouze 3 (slovy TŘI) vyplněné dotazníky. Všichni úspěšní „řešitelé“ budou po zásluze potrestáni... teda vlastně odměněni.

A teď co tedy vyplynulo z dotazníku? Začneme tím nejpříjemnějším. Ve všech případech se adresáti shodli na tom, že Nauzea je tím „NEJ“ časopisem ve vesmíru. V otázce, koho by chtěli vyzpovídat v rozhovoru, se liší. Po jednom hlasu dostali: PharmDr. Lenka Práznovcová, PhD., Mgr. Zdeňka Kudláčková a někdo z orgány (v poznámce napsáno, že by stálo za to, je trochu polidštit). V tomto čísle jsme

chtěli splnit v pořadí třetí uvedené přání, nicméně jak to dopadlo, již bylo (nebo bude) uvedeno. Dále nás potěšilo, že koupená Nauzea neskončí někde v koši, ale dostane se nejen ke spolubydlícím na koleji, ve dvou třetinách případů i do rodiny a je založena do sbírky. V bodě 11 dotazníku, kdy měli adresáti možnost nám cokoli vzkázat, se objevovaly samé povzbudivé věty. Tou nejkrásnější nás poctil student 5. ročníku Václav V., který napsal doslova, cituji : „MILUJI VÁS“. Co dodat? Děkujeme.

Všichni se shodli, že vyplnění dotazníku ani trochu nebolelo. Nasnadě je otázka: Tak proč došly jen tři dotazníky?

-médá-

PAŘÍŽ PĚŠKY

Zajímalo Vás někdy, co se stane s prezidentem SČSF, když se dostane takřkajíc z kola ven?! Ano? Pak vězte, že za peníze vydělané (ebm, ehm) během výkonu své funkce cestuje po světě a svými zkušenostmi a radami pomáhá rozvojovým zemím (jako v našem případě Francii), aby se staly rozvíjenějšími. Věren své alma mater však nezapomíná posílat pravidelná hlášení o své osvětové misi, a tak Vám předkládáme zprávu ze země franccké od exprezidenta Roberta Chudáčka.

Do školy to mám z kolejí co by kamenem dohodil. Tedy alespoň z hlediska pařížského. Po objevení veškerých zapadlých uliček a zkratk jsem dospěl k času dvaceti minut svižnější chůze. To byl důvod, proč jsem si nekoupil místní litačku, tedy Carte Orange (čti kártoránž), která na měsíc stojí 285 frantíků (čti francouzských franků), a rozhodl jsem se je mnohem lépe investovat. Především do poznávání místní vinařské produkce. Na ulici se také děje mnohem více zajímavých věcí, to ale nesmím říkat před svou spoluparižankou Veronikou, která jakožto dobře znalá husté sítě podzemních drah, má na to jiný názor. V Paříži jsem již po čtvrté, ale nikdy před tím jsem tu nestrávil tolik času. A nezažil tolik příhod, o které se s Vámi chci podělit. Můžete i nemusíte to brát jako malého průvodce po francouzské metropoli.

JOGURT

Byl pátek třináctého října. Až do té chvíle, než mi to nějaký chytrák připomněl v mailu, jsem si toho ani nebyl vědom. Tento okamžik však den zlomil ve dvě půle. Úspěšnou a tu druhou, kterou bych nazval přinejmenším smolnou. Nejenže přestala v laboratoři pracovat některá zařízení, na která jsem se jen podíval, ale to nejhorší na mě čekalo a dokonce mě to i potkalo na cestě domů. Nevím proč jsem koukal tam, kam jsem koukal, ale ten pátek třináctého tomu asi dost pomohl. Prostě jsem na chodníku do něčeho jen tak lehce kopl. Ano, tušíte správně, byl to načatý jogurt, bohužel plný a právě se nacházel na mé levé botě a nohavici až do výšky kolena. V první chvíli jsem opravdu netušil, co je ta bílá řidká hmota, ale hledaje svůj poslední papírový kapesník, mi to jaksi pomalu došlo. Věřte mi, že bych dal cokoliv za to, být tvář v tvář majiteli této zdravé svačinky. Bohužel nezbylo mi nic jiného, než jen opravdu lehce očištěn, spíše upatlán, dojít na koleje, a tam vše kontaminované podrobit důkladné očiště. Večer mi docela rychle utekl a já se mohl těšit na víkendovou procházku po pařížských chodnicích.

ŽENA ZA VOLANTEM

Jednou ráno jsem se opravdově vyděsil. Těsně za mámi zády křečovitě a bolestně zařval motor zde velmi oblíbeného Renaultu Twingo,

dle mého odhadu přiškrčen přinejmenším na 5000 otáček za minutu, a ozval se vrzavě skřípavý zvuk typu plech/plech. Opravdu jsem byl rád, že jsem zůstal mezi živými a že mě rozzuřené Twingo nepřeválcovalo.

Chápu, a dokonce i sám vím, jak těžké je zaparkovat v přeplněné Paříži. Proč ale mají tak krásné a oduševnělé stroje jako jsou osobní vozy trpět pod přísnou rukou žen, jsem nějak nemohl přenést přes srdce.

Pak jsem se ale rychle začal všem českým řidičkám v duchu omlouvat. Ten čtyřicátník s bradkou, co seděl za volantem, se asi špatně vyspal, nebo měl nějaké trauma z dětství. Bohužel, takových je v Paříži asi hned několik. Vozy zaparkované na ulici jsou velmi pravdomluvnými svědky jejich týrání.

BAGETA

Abyste ve Francii neumřeli hlady, můžete si skoro na každém rohu skočit do BOULANGERIE (čti bulanžerý), tedy pekařství. Bohužel, asi budete zklamaní z jejich nabídky a za čtrnáct dní si řeknete, že ten český obyčejný chleba je vlastně super.

V boulangerie si můžete vybrat ze tří hlavních výrobků: bageta, batard, chléb. Bohužel všechny tyto tři názvy skrývají dlouhé a úzké předměty, lišící se pouze rozdílnou křupavostí kůrky.

Dříve, než se pustíte do jídla, je dobré se seznámit s návodem k použití či konzumaci konzultovat s domorodci. Já tak udělal až tehdy, když jsem měl odřeně dásně a horní patro takovým způsobem, že další bageta by mě asi opravdu zabila. Vězte tedy, že nejprve je nutné ji nakrájet na plátky a teprve jejich kůrku rozlomit.

Bageta se vkládá do dutiny ústní měkkou střídkou k hornímu patru. Jestli to zvládnete, můžete si popřát bon appetit (čti bonapeti).

FRANCOUZI A PIVO

Francouzi jako konzumenti zlatavého moku se s námi či Němci vůbec nemohou srovnávat. Navíc zdejší pivo pro naše není příliš chutné ani barvou, natož pak cenou.

Když sdělíte Francouzovi, že jen tak na žízeň vypijete asi pět piv, tak si o Vás pomyslí, že to s tím pitím přeháníte. Když mu však upřesníte, že se nejedná o zde běžných 0,25 litru, ale o rovný půllitr, odpoví vám, že jste alkoholik.

FRANCOUZSKÉ ŽENY

Asi z toho nemám rozum, nebo nemám dobrý vkus. Nějak mi nedochází, že ty Francouzky jsou krásné a šarmantní, tak jak se říká. Ne že by tu nějaké pěkné nebyly, ale prostě a jednoduše řečeno: „Všude dobře, doma nejlíp...“

FRANCOUZSKÁ FAUNA

Když jsem byl ve Francii poprvé, byla pro mě jednoznačnou favoritkou Veselá kráva (La vache qui rit), co má nejlepší sýry. Bohužel, časy se mění a jednoznačnou favoritkou Francie, i když velmi neoblíbenou, se stala Šílená kráva (La vache folle). Je prostě všude, všichni o ní mluví a je tedy neodmyslitelnou součástí zdejšího života.

Doufám, že naše české kravičky nezešílí a že svičková s knedlíkem bude dále velice oblíbenou pochoutkou.

-chobík-

JAK JSEM PŘEBÍRAL ARCHÍV

Věřte, nebo nevěřte, i Nauzea má svůj archív. Když jsem ho měl ke konci loňského roku jet převzít, říkal jsem, že to nic nebude. *Prostě tam dojedeš, převezmeš dvě, tři krabice se starými výtisky Nauzey a odvezeš si je domů.* Asi tak by se dalo shrnout, co se mi honilo hlavou. Ovšem člověk myslí (občas) a realita bývá trochu jiná.

S Johankou jsme měli sraz v sobotu 28. 10. 2000 v 16.00 před Palachovými kolejemi. Poté, co se nám podařilo sehnat Maxi, jsem se na vlastní oči přesvědčil, jak hluboce jsem se mýlil. Krabic bylo pět, pěkně napěchovaných, a na první pohled bylo jasné, že nebudou zdaleka obsahovat pouze staré výtisky Nauzey. Na druhý pohled, tentokrát již v poklidném prostředí našeho pokoje pro hosty, mi došlo, cože jsem si to vlastně vzal na starost.

Pravda, některé staré Nauzey tam skutečně byly, ale dále tam byly stovky konceptů, korektur, rukopisů, desek, obálek, dopisů, fotek, no prostě ideální živná půda pro *Bacillus historicus var. pedantis*. Překonal jsem nutkání k pláči a vrhl se do práce. Setřít staré výtisky, vyházet nepotřebný balast, prostudovat dávné smlouvy, oddělit důležité od nepodstatného, zkrátka zbavit zrno plev. Spát jsem šel někdy k půlnoci, se zády bolavými a očima polozavřenými. Byl jsem však natolik unavený, že i na spánek jsem si musel napřed odpočinout. Možná i Vy to znáte, ležíte, čučíte do tmy a myšlenky se Vám honí hlavou jako kočka myši.

Tehdy jsem si uvědomil několik věcí. Tak především, že bylo popsáno strašně

množství papíru, aby mohla jednotlivá čísla vyjít. Že strašně moc práce stálo vše vložit do počítače, vytisknout, provést korektury, znovu vložit do počítače, vytisknout, provést korektury, atd. A také to, že se jedná o práci, která není na první pohled vidět a za kterou její vykonavatelé nemají nic než dobrý pocit dobře zvládnuté práce. A v neposlední řadě i to, že velká část z nich byla vypracována lidmi, o kterých se nejspíš nikdy nic nedozvím, i když bych je strašně moc chtěl poznat.

Je zajímavé, jak rychle upadají jména v zapomnění a stávají se z nich pouze shluky písmen, které v dobách své „největší slávy“ znamenaly pojem, jasný symbol, pod kterým si každý představil konkrétní osobu a které dnes mají v myslích nás následujících hodnotu sotva těch písmen, ze kterých jsou složena.

Dále pak je na listování starými materiály zvláštní to, že se jakoby pohybuje proti proudu času. Často totiž lze najít rozhovory s profesory, které důvěrně znáte, ve kterých mluví o svých nejbližších plánech, např. chystaných skriptech. A Vy, čtenář z budoucnosti, již víte, že ten či ten ta skripta nakonec nevydal, ta či ta je sice vydala, nicméně byla zapomenuta pro jinou, lepší literaturu, atd.

Takto by se dalo povídat do nekonečna. O desítkách básniček, obrázků, vzkazů, o kterých člověk neví, kdo je psal, komu a zda splnily svůj účel. O prapůvodních Nauzeách vycházejících ještě v xerované podobě, sešitých v levém horním rohu, ze kterých se zachovaly už jen zbytky, které mám v plánu co nejdříve roztřídit

a zanechat je tak generacím budoucím. Celé to lze shrnout do následující myšlenky: Nauzea existuje přibližně deset let. Za tu dobu se v ní vystřídala spousta skvělých (nepochybně!) lidí, kteří jí dokázali dát život především svou pílí, sebeobětováním (nesmějte se, přinejmenším, co se času týče, tak bezesporu), talentem a vytrvalostí, se kterou

překonávali všelikeré překážky, co se jich jen při narození každé nové Nauzey vyskytne.

Na nás je tedy, abychom Nauzeu nenechali zajít, byla by to, myslím, děsná škoda...

-méda-

PRVÁKOVY POCITY

Tak mě přece jenom vzali na farmačku, můj vysněný obor. Asi se zblázním radostí. Kdo by nebyl rád, že je přijat na VŠ, když před sebou vidí další rok nejistoty a tzv. nicneděláním. Teď už jen pět let studia, možná šest, když slyším kolik lidí opakuje... Jaké asi budou ty roky na škole dalšího stupně vzdělání? Říká se, že člověk má poslední příležitost si užívat, než přijdou ty opravdové starosti, ať už pracovní či rodinné. Navíc kdesi na koleji, daleko od domova, bez dohledu rodičů...

Ale na druhou stranu opustit své rodné město, které mám moc ráda, kde mám spoustu kamarádů, oblíbených míst a zálib. Teď sbohem. Vítá Tě nové město, nová místa, spousta nových tváří.

Jak bych vyjádřila své první pocity při nástupu na VŠ, který začínal dvěma dny, kdy probíhal úvod do studia? Příjezd do Hradce, přesun trolejbusem na zastávku Na Kotli, vstup do komplexu paneláků, přesun směrem k ubytovací kanceláři. Ááá, co to vidím? Nejméně tříhodinová fronta. Nesnáším čekání. Okukuji nové tváře, převážná většina z nich jsou tváře dívků. Konečně mám klíče od pokoje. Odemykám a... Nikdy nezapomenu na

první pohled do oné maličké místnosti, která se teď stala mým druhým domovem. Dvě postele, dva stolky, dvě police, plno prachu... Musím říct, že teď, když jsme si ji náležitě vybavily a zkrášlily, vypadá daleko útulněji. První nasměle setkání se spolubydlící. Vůbec mě tenkrát nenapadlo, jak nerada budu na pokoji sama a jak budu odpočítávat minuty do jejího příjezdu, abychom si mohly sdělit nejnovější zprávy a zážitky a aby bylo na pokoji zase živo a veselo.

Úvod do studia s Doc. PhDr. Karlem Králem. Příval informací. Cože, takhle má vypadat můj běžný den? Např. ve dvě hodiny skončí škola, pak procházka a následuje opracovávání přednášek, pak učení latiny, chemie, biologie, v 19.00 hodin počasí a večerníček v televizi a pak ještě fyzika. Nakonec osobní hygiena a spánek. Prokládáme krátkými relaxacemi. Uff... Nárok na zábavu v neděli a ve čtvrtek. To snad ne, to přece nejde pořádkem se učit.

Jak jsem později zjistila, jít to musí, bez toho se to nedá zvládnout. Škola je na prvním místě a je to jenom na pět let, jak říká můj táta.

Odpoledne jsme shlédli video o historii

fakulty, kde nechyběly vtipné záběry ze života na koleji, hlavně nezapomeňte na pletení...

Večer velká seznamovací párty. Pár aktivních druháků nás rozmístilo po malých skupinkách do různých hradeckých podniků. S pár lidmi sedím u stolu v podniku kdesi na náměstí, v poměru dvou kluků a asi čtyřikrát víc holek. Tak to jsou oni, moji noví spolustudenti, říkám si.

Těším se po těch dvou dnech domů jako malá... Za čtyři dny začíná škola. Náhodou jsem zvědavá, jaké to všechno bude.

První den školy, přednášky, velká posluchárna, žádná okna, spousta světél a hučící cirkulující vzduch. Spoustu nových vědomostí, ruka mi umdlévá od psaní.

A už se to rozjíždí, laborky, semináře, cvičení a zase přednášky. Fructus juniperi, spina iliaca, nálevníci utíkají k mínusu, Liebigův chladič, bacha ať vám nevyteče voda při chlazení, oxygen exists as diatomic molecules of the formula O₂, Pay attention not to break the evaporating dish! A jedeme dál: parciální derivace, mukoviscidóza, srpkovitá anémie, co má společného tátova krabíčka s kočičí? Nehubněte, pozor na polychlorované bifenyly, MO – LCAO a co teprve VSEPR, jak vypadá trigonální bipyramida? Ó Slečno Sejměte Těž Podprsenku. Z jiného soudku: lékárník nemá holdovat alkoholu a má se co nejdříve oženit, aby se zklidnil a věnoval se svému povolání, znáte Marii Blahníkovou? A ještě raastrovací elektronový mikroskop – nebezpečí artefaktů je velké, scintilační počítač – detektor záření, pořádně vysuš pyknometr fénem.

Hlava mi jde z toho kolem, ale co, zkoušky jsou ještě daleko. Před námi je

Imatrikulační párty U Cikána...

Vánoce, předtermíny, zápočty, už se to začíná řídit.

Zkoušky, zkoušky...

Vzpomínám na maturitu, jaká to byla pohoda. Svaták, jen týden učení, teď nejméně pět týdnů, ale to nemusí být konec.

A takhle to pak může dopadnout: „Já vám tu trojku dám, ale musíte se více učit...“, „Test nenapsal...“, „Zapište se do sešitu na další termín...“

„Tak se to do příště naučte pořádně...“

„Tak to by nešlo...“

V lepším případě: „Tak to necháme na dvojce...“, „Berete trojku?“

„Tak já vám tu jedničku dám.“

Učím se: knihy, sešity, přednášky, cesta do Carrefouru, výhled na paneláky, telefon od mámy, večere, depka...

Zítřejší zkouška.

Nervy pracují, probouzím se několikrát za noc. Už je to tady.

Vyšlo to, neuvěřitelná radost, jdeme slavit. Nikdy bych nevěřila, že pocit z dobře vykonané zkoušky bude nabývat tak velkých hodnot radosti. Můžu sice litovat, že se letos skoro vůbec nedostanu na hory lyžovat, ale taková úspěšně zvládnutá zkouška z biologie, ba dokonce z chemie, vydá rozhodně za víc. Hned je motivace pro další učení.

Konec zkouškového. Osobně ještě nejsem se zkouškami u konce, ale těším se, až začne škola. Je to změna. A konečně bude morfologie, na tu jsem hodně zvědavá.

Musím říct, že teprve teď jsem ve stavu, kdy se do Hradce i těším a zjišťuji, že jsem tam velmi ráda. Už znám spoustu lidí a nějaké zkoušky jsem přece jenom zvládla. A je mnoho předmětů, které mě baví. Bez toho to nejde. Děkuji všem, že zde mohu studovat.

A na závěr vzkaz pro milé, a doufám, že

budoucí naše pacienti. Vím, že to asi stejně nebudou číst, ale byla bych moc ráda, aby pochopili, jak obsáhlé a náročné je studium na naší škole a na otázku, co studujeme, aby neodpovídali

větou: „To jako prodávat léky? A na to je vysoká škola?“

-Tereza-

JAK JSEM USPĚL U ZKOUŠKY

aneb sami to nezkoušejte

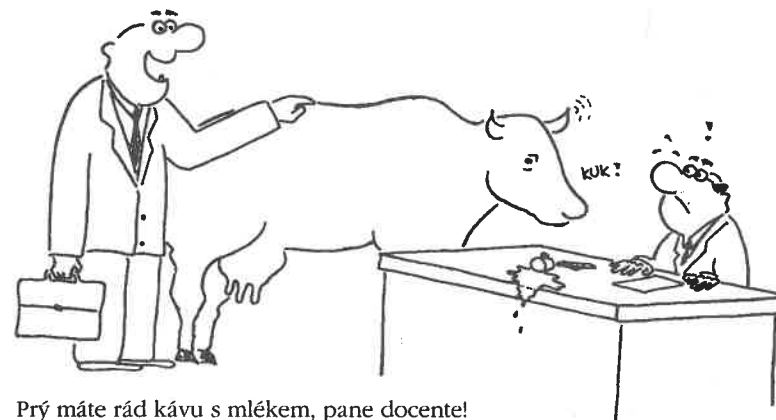
na motivy povídek J.Grossmanna a M.Šimka

Zase byl leden a zkouškové období pomalu nabíralo obrátky nakopnutého podsvínčete, leč známky a podpisy ne, ne a ne se nakupit do indexu, i když jsem to zkoušel různě, například všeobecně známou metodou škatule, škatule hýbejte se.

Jedno rozhodnutí ale muselo přijít, bylo na spadnutí a nedalo se odvrátit. Zapsal jsem se na nejtěžší zkoušku semestru příznačně zvanou Alenka v říši divů aneb Zapomeňte na Hitchcoka. Samozřejmě, že maminka mi radila spoustu fint a blafáků,

nejvíce kladla důraz na co nejlepší ústní projev, tedy jak říkala: „Musíš vytvořit dojem, že jsi chytřejší než rádio!“ A já se snažil. Rádiovku prudce do čela, zelený fráček a rudou kravatu s hvězdou ještě od soudruhů z RVHP.

Inu, den D nadešel. Žaludek jako bárka v hurikánu, také řídký případ s hustým běháním a navíc nápadný třes celého těla doprovázený mohutnou regurgitací. Ještě že byla nablízku stopička Čendovice. Nádherný pocit se ihned rozlil po těle, podobně jako když jsem čistil hřebíkem ucpanou elektrickou zásuvku. Jinak standardní postup: tři otázky, tři papíry, jedna tužka a velké okno. Co teď? Plán A

Prý máte rád kávu s mlékem, pane docente!

(řící, co vím) zmizel i s toaletním tahákem v nenávratnu již ráno. Musel jsem přistoupit k plánu B. A v tom mi došlo, že nemám plán B! Ale co vlastně mám? Špinavý kapesník, použitou žvýkací gumu na špejli, slupku od banánu, tužku, šekovou knížku a příruční bar v saku. Rychlostí zpropadeně rychlého šneka se dostavil neobvyklý nápad, jak využít alkohol k zápisu do indexu.

Tak si říkám, před chvílí snídal, možná slaninu s vejci, žaludek nic moc, musím opatrně. Nesmím ho urazit, takže levné patoky typu zelená či rum vynechám, snad něco hořkého nebo ještě ostřejšího, třeba s ocasem? Ne, ne, po ránu by to chtělo klasiku, nejspíš přímo od tatínka Stalina, pražskou kapku nebo vzácnou sobí medicínu? Vypadá nějak nakvašeně, třeba by si dal radši něco vařeného,

pěkně oroseného, no a k tomu husu a knedlíky?

„Pane kolego, dáte si kávu?“ Šplhal jsem: „Ó ano, jistě, velmi rád, pane docente.“ „Bohužel mi dnes došlo mléko, budeme se muset obejít bez něj.“ Ať žije šplh: „Dovolil bych si nabídnout Vám mléčko přímo od naší kravky, pane docente.“ Ochutnal: „Hmm, výborné. My si budeme rozumět, pane kolego.“

A jak to dopadlo? To je prosté. Káva totiž povzbuzuje člověka k heroickým výkonům, snadno se pak i nejtěžší zkoušky ukecávají na jedničky.

VŠECHNY POSTAVY JSOU SMYŠLENÉ
A JAKÁKOLI PODOBNOST JE ČISTĚ
NÁHODNÁ

-hop-

KATEDRA ORGANICKÉ CHEMIE

bejvávala, je a bude

Katedra OCH má jednu specifickou schopnost – naučí vás chemicky spát, chemicky jíst, chemicky se oblékat, chemicky se procházet... a ty vyvolené snad i chemicky myslet. Zkrátka vás obklopuje. Je s vámi na každém kroku. Tento stav není samozřejmě trvalý, u někoho je naopak značně krátkodobý a šťastlivce naprosto mine. Vyskytuje se individuálně (ovšem pravidelně) v určité životní etapě studenta 2. ročníku. Subjektivně se projevuje zejména antieuforií, hrůzostrašnými sny, kofeinfilií, adrenalinergismem, chemorgfobií ... Objektivními příznaky jsou: kruhy pod očima, nedostatek času, nedostatek (nebo naopak přespříliš)

smíchu, husí kůže při vyslovení jmen souvisejících s katedrou OCH. Tyto stavy obvykle postihují i jedince, kteří se půl roku úspěšně jeví jako „chemicky inertní“ – tj. studenty rozlišující chemické vzorce na „plástvičky“ a „pavoučky“. Nejenže jim je tato iluze vzata, čímž pochopitelně trpí, ale navíc se po nich vyžadují neskutečné operace jako křížení různých ras pavoučků, a dokonce i pavoučků a plástviček vzájemně!

Pak není divu, že je organika straší i v noci. A v jakých zákeřných podobách! Představte si situaci: najednou sedíte v posluchárně, před sebou test a Poura, jste zpocení až na sedadle a zaboha si nemůžete vzpomenout, co je to

Knoevenagelova syntéza. Ručičky hodinek bryskně odkrajují minuty do konce. Tikot se stává nesnesitelným. Hlavou vám prolétne tisíc myšlenek, ale ta odporná syntéza nikde. Minuta do konce... A v tu chvíli přichází milosrdné probuzení. „Fuj!“ oddychnete si, pokud jste slušní. Pokud ne, použijete jiné slůvko. Nezáviděníhodný sen prožila spolužačka M. H. Měla za úkol vytvořit konformaci „kočky“ a „kakaových bobů“... Moje snová fantazie před opravným zápočtovým testem dospěla až tak daleko, že jsem za doc. Kuneše vytírala podlahu na katedře OCH.

A teď něco bližšího o katedře organické chemie. Pro prváky možná novinky, pro ostatní „opakování“.

Provedeme-li myšlenou substituci, můžeme z hlavních představitelů této katedry získat „pěknou“ organickou látku o sumárním vzorci: [ViKuNoWaHrPo]. Její konfigurační vzorec představuje ortokondenzovaný cyklus:

Z hlediska systematického názvosloví: 3-hrabaliden-4-nobilisoylvínšilsexy-6-waiserylpouro [] kun-5-eš.

(Číslování je poněkud v rozporu s oficiálními poměry na této katedře, se skutečnými však nikoli).

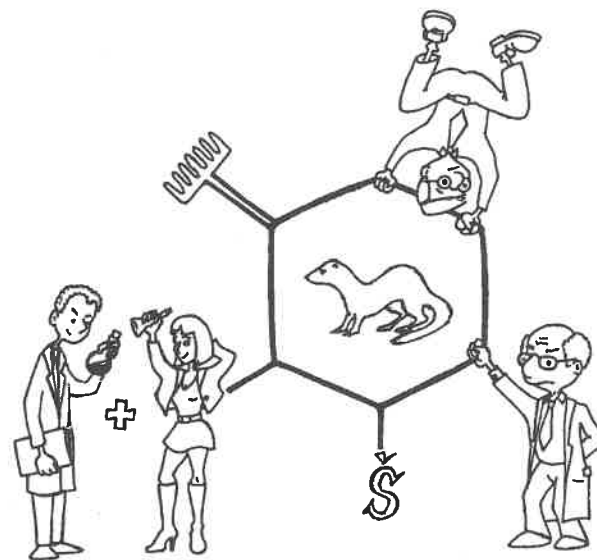
Upřednostnění základního skeletu je velice relativní. Již několik let je pozorován atypický přesmyk nazývaný „Bohnického efekt“, charakteristický pouze pro FaF v HK. Dochází při něm k přeskupení substituentů za vzniku nových vazeb. Nejvyšší prioritou se pak stává kterýkoli ze substituentů, což paradoxně závisí individuálně na každém studentovi, který postoupil do 3. semestru*. Tím je vysvětlena zvláštnost číslování, neberoucí v potaz přikondenzovanou část cyklu.

Jakákoli změna priority (s výjimkou případu ...kunof lpour) již nevede ke vzniku ortokondenzovaného cyklu, nýbrž pouze k jednoduchému cyklu. (Základ je vždy cyklický – odpovídá

koloběhu styku „student – OCH“, tj. chemické recyklaci studentů).

Triviální název je shodný pro všechny možné varianty produktů přesmyku, neboť jeho tvůrce zřejmě vycházel z obecného principu. EXFAFOCHIN lze tedy rozebrat na jednotlivé části:

Ex FaF- rozuměj primární účinek této látky na studenta (souvisí s pojmem LD 50),
-OCH- základ všeho,
-in sufix
o d p o v í d a j í c í
šestičlennému cyklu.

V následující teoretické stati bude proveden pokus o přiblížení sledované organické látky.

Jednou z očekávaných vlastností je aromaticita. Ověření je však značně nesnadné, jelikož faktory, které ji podmiňují, by musely být sledovány po delší časový interval (míra aromaticity zřejmě odpovídá sumě kvalitativní a kvantitativní expozice danému faktoru). Závisí především na:

- prováděném praktiku a umění studentů pracovat se sulfanem (podrobněji v předchozím čísle Nauzey)
 - kvalitativním složení oběda (luštění apod.)
 - čistotě sledované látky
 - styku s desinfekčními látkami (včetně desodorancií)
- Z uvedeného plyne, že aromaticitu můžeme jen statisticky předpokládat.

Nejstabilnější konformaci (tj. s nejnižší energií) představuje konformace gaučová, což je suchý typ vaničkové konformace. (Tuto konformaci zvláště nerad opouští základní skelet v časných ranních hodinách). Podle vzestupu energie tedy rozlišujeme konformaci: gaučovou (domácí), židličkovou (pracovní), vaničkovou... Při „čištění“ se látka nachází v konformaci vaničkové (nutnost vyšší – tzv. cachtací energie). Zde je patrna jedna anomálie – základní skelet je před vstupem do této konformace oprostěn všech substituentů. Tím je dosaženo vyššího stupně čistoty (hodnota musí odpovídat „lidopisu“). Předepsanou zkouškou je i prokázání totožnosti. Zde se doporučuje konzultace se „zkušenějšími“ chemiky (tj. 2. – 5. ročník), kteří jsou s to bezpečně

rozpoznat sledovanou látku bez experimentálního ověřování. Některá další běžná lékopisná stanovení nebyla do „lidopisu“ zahrnuta z důvodů etických. Např. zkouška „Stanovení popela“ by zaváněla morbiditou.

Reaktivita „exfaochinu“ je nesporně vysoká – zejména z hlediska eliminací. (Grafická závislost „eliminace studenta“ na „průběhu studia“ zhruba odpovídá Gaussově křivce s maximem eliminovaných studentů během 2. ročníku; nositelkou této vizitky je kromě OCH i katedra biochemie. Smutné je, že ani jedna z kateder nepocituje stud, ba naopak – jsou hrdé na svůj eliminační um.) Eliminační reakci předchází energetické vysátí studenta.

Méně častými reakcemi jsou adice. Klasické uskutečnitelné reakce představují adice postgraduálních studentů, ve kterých katedra OCH vystupuje jako katalyzátor s tříletou účinností. Adice magisterských studujících jsou ojedinělé, obvykle reakce zvrtné, více posunuté ve směru reaktantů. Doprovodným jevem opět bývá snížení energetického stavu studenta, paradoxně spojené se snížením stability studentovy existence na FaF. Výjimkou (potvrzující pravidlo) se stala loňská adice bývalé studentky, jejíž vratnost již vyžaduje vnější zásah. Jako substrát pro tuto reakci byla použita přikondenzovaná část výše uvedeného vzorce. Oba reaktanty spolu vytvořily produkt zvaný „svazek manželský“. Mnohé studentky oně dotyčné možná závidí, že poznala i příjemnější charakterové stránky našeho pana docenta...

Závěrem chci podotknouti, že mým cílem zskutku nebylo dotknouti se slovně kohokoli či snad někoho zsměšnit, nýbrž obeznámit veřejnost o tom, že i ona obávaná katedra OCH skrývá v sobě vřelý smysl pro humor, bez něhož by nemohla působiti a vystupovati tak, jak to činí.....

** efekt byl zaznamenán i během 2. semestru, ovšem v této fázi látka příliš nevykazovala svou obvyklou reaktivitu – viz. níže*

Na konec malý bonus ve formě inteligenčního kvízu:

„NAŠI PACIENTI“

Přinášíme Vám další perličky našich reklamou vzdělaných pacientů. Ptáte se, co je mezi našimi pacienty aktuální? Inu, všude řádí BSE a tak je s podivem, že lékárník nic neví o tom, že léky ve formě želatinových kapslí jsou zdraví škodlivé a Sunar (který se vyrábí v Anglii) se dělá z mléka „šílených krav“, a tak je hlavním zdrojem nákazy dětí. Přesto hlavní roli v informovanosti Našich Pacientů hraje reklama. Výsledek můžete posoudit sami:

Dobrý den, prosila bych takové to, co lije ta paní tomu pánovi večer, když jde spát. (Coldrex Nite sir.)

Rosil bych nějaký slabší Celaskon, třeba ten 100 gramový.

Chtěla bych něco na bolení hlavy a začíná to na H. (Saridon)

Najdete ukrytá jména svých oblíbených organických chemiků?

*Moč obsahuje depo ury.
Mimo laborku nešvar provádět povoleno jest.
Klidně se jí v srsti pobrab, ale krysi veš – nenajdeš!
Farmaceutický snob i lisovanou tabletou pohrdá!*

!!! Za úžasnou grafickou pomoc děkuji Jimimu!!!

Mary Čut

Rosila bych jednu višňovou mastičku. (Višněvského balzám)

Jeden Septonex... ne, počkejte, Seplonex. No prostě takové to zelené na cucání. (Septolete)

Jedny náplasti s peřinkou!

Rosil bych dvě destičky Anopyrinu.

Dobrý den, chtěl bych něco na plesnivě nohy!

Rosila bych jednu riboflavinovou mastičku. (rybí mast)

Jedny multivitamíny se sluníčkem a s tou eunuchiádou. (echinaceou)

-Rafi-

NAUZEJA PÁTRÁ, RADÍ, DEZINFORMUJE

(zkráceně PRD)

V době, kdy jen stěží usedá panika vyvolaná nemocí šíleného skotu, v době, kdy je epidemie slintavky a kulhavky stále ještě v čerstvé paměti, se na obzoru objevuje další katastrofa nedozírných následků. A pozor - nejde už nad ní pouze mávnout rukou s tím, že se jedná o problém vzdáleného zahraničí, jako tomu bylo u předchozích případů. Jedná se o problém, který se vyskytl v české kotlině, v nížině, kde se celé věky poklidně stéká Labe s Orlicí. Vážení kolegové, vážené kolegyně - přichází CSFD - nemoc šílených studentek farmacie (Crazy Students of Pharmacy Disease). Jak název napovídá, prvním ohniskem nákazy se stala, bůhví proč, Farmaceutická fakulta Univerzity Karlovy. Tato skutečnost je natolik závažná, že Nauzeja vyslala své špičkové odborníky (tj. ty, kteří měli za jedna z mikrobiologie a patologie), aby celou záležitost prozkoumali a zdokumentovali. Díky tomu Vám Nauzeja přináší exkluzivní reportáž, po jejímž zveřejnění budou padat hlavy na nejvyšších místech. Podrobnější studie přirozeně vyžaduje mnohem více času, než jsme měli k dispozici, přesto jsme nashromáždili spoustu zajímavých informací. CSFD je způsobena dvěma tzv. sociálními viry (neplést s viry socialistickými!). Tím důležitějším z nich je MDV (Male Deficiency Virus - virus nedostatku mužů). V případě druhého viru se usuzuje, že se jedná o mutantní kmen prvního viru. Označuje se jako FSV (Female Surplus Virus - virus nadbytku žen).

Za běžných okolností zůstává nemoc v latentním stádiu, občasné vycenění zubů se mylně pokládá za smích. K manifestaci onemocnění dochází během vypjatých stresových situací. Vzhledem k déletrvajícím latenci je velmi obtížné určit skutečný počet nakažených na půdě Farmaceutické fakulty v HK, nicméně střízlivé odhady se pohybují mezi 99,99 - 100%.

Tak např. pokud na plese užití infikovaná studentka osamělého jedince mužského pohlaví, upouští během zlomku vteřiny všechno, co právě drží v ruce, a stává se netečnou vůči všem ostatním podnětům z okolí. Následně přechází do svižného běhu a velmi rychle dosahuje rychlosti MACH 3. Směrem jejího pohybu je osamělý samec. Ve snaze předčít ostatní studentky, ze kterých se vlivem kompetičního boje stává nežádoucí konkurence, používá k jejich eliminaci nehtů, pěstí, loktů, kabelek, intim-sprejů (které se rázem stávají vysoce účinnými nervovými plyny) a všeho, co je po ruce. Darwinova teorie o přežití těch silnějších tak dochází zcela svého uplatnění. Polapený jedinec je pak většinou podmaněn, okroužkován a stává se tvorem bez vůle, na slovo poslušným beránkem...

Ovšem ples (že bych se mu letos radši vyhnul?) není jediným případem, kdy dochází k akutní manifestní fázi onemocnění, ale lze ji sledovat dvakrát do roka v období tzv. zkouškového období. Jakmile se rozkřikne, že zkouší jedinec mužského pohlaví, chápou se šílené studenty nůžek, nožů a jiných

ostrých předmětů a zkracují sukně, rukávy, prohlubují výstřih a celkově tím redukuje plochu svého ošacení. Dále pak berou útokem vřehlasné salóny krásy (např. laboratoře KAOCH). U zkoušky pak dosud nezjištěným mechanismem učiní ze zkoušejícího bezmocného, na slovo oddaného tvora, pro kterého je podpis do indexu tím nejmenším, co je pro dotyčnou schopna a ochotna udělat. Po delší době od traumatizujícího zážitku zkoušející postupně získává zpět svou osobnost. Ze strachu z ostudy řada postižených tento zážitek tají a odborníkům z Nauzeje se tyto informace podařilo získat s maximálním nasazením a ohrožením vlastního života. Na závěr snad už jen zbývá dodat, že tuto nemoc nelze léčit žádnými známými prostředky a účinná prevence zatím neexistuje.

-měda-

Dodatek: Podle nejnovějších informací nemohou muži nemocí šílených studentek onemocnět. Jako důvod se uvádí stejná skutečnost, jako u nemocí šílených krav: Muži touto nemocí nemohou onemocnět, protože jsou šílený prasata.

Helicobacter pylori v elektronovém mikroskopu

HLODYHA

*Kdyby se neočkovalo proti záškrtu, nemuseli bychom mít tak velkou posluchárnu. Tak se rozpočítejte, kdo by tady nebyl.**

(PharmDr. Petr Jílek, CSc)

Utvořte elektronové páry.

(PharmDr. Miloš Macháček ráno při laborkách z anorganické chemie)

Když se lososi vytřelí...

(Ekologie pro farmaceuty, kapitola Koloběh fosforu)

Teď to samozřejmě prská, takže jste tečkováni!

(Doc. PharmDr. A. Hrabálek, CSc.)

*A ten karbakation je plochý jako prkno...**

(Doc. RNDr. Milan Pour, Phd.)

Slepice je pták hrabavý a když si celý život nehrábne (nesmějte se...), ona není spokojená.

(Mgr. Jitka Vytlačilová při debatě ohledně velkochovu slepic)

*V arabských zemích byly domy moudrosti. Krom jiného tam vymysleli alkohol, takže označení domy moudrosti je zcela namístě.**

(Doc. RNDr. Jaroslav Dušek, CSc. na úvodní přednášce z farmakognosie)

Asi rok obtíže - nesoustředí se, únava, průjem, palpitace... nehubne, hodně jí. Studuje Farmaceutickou fakultu.

(přejato z lékařské zprávy)

* zachytila tajná informační Bonsaj

* vzpomínky pátaček

A CO TAKHLE SI ZAZPÍVAT?

Jsmo tu opět s naší hudebně osvětovou rubrikou a přinášíme Vám další dvě farm-lidové písně, které, jak si jistě všimnete, jsou značně ovlivněny nyní již dávno minulým zkouškovým obdobím. Z témat obou písní je zcela zřetelné, u kterých zkoušek to autorům tak trochu drhlo. Ostatně, kdo nebyl alespoň jednou vyhozen, jako by nebyl. (Tak mě napadlo nové přísloví: Kolikrát jsi byl vyhozen, tolikrát jsi člověkem.) Ani jednou písní jsme však nechtěli nikoho z dotyčných kateder urazit, ba právě naopak ukázat, že dokud si studenti dokáží dělat randu z vlastních neúspěchů, tak to s tím naším školstvím zas není tak zlé.

-méda-

LITTLE BIG KAOCH

(na melodii Little Big Horn)

1. Tam kde leží KAOCH, tam je strašně horká zem,
páchne to tam sírou a amoniakem,
bílé pláště lehce budí dojem blázince
a svůj smutek utopíš v líhu v kádince.

R.: Říkal nám to Waisser : „Já měl jsem v noci sen,
u zkoušení z orgány jak vztekem zrudnul jsem!“
Kmen chemiků je statečný a dobře svůj džob zná,
proč student neposlouchá ta slova varovná?

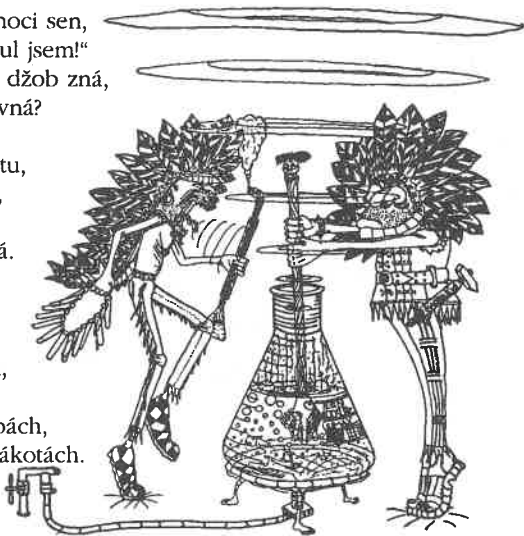
2. Přednáškové sály ztichly, zkouškové je tu,
jeden vylít od Hrabálka, druhý od testu,
další shání zápočet, co o bod uniká,
kdo pilně dřel a štěstí měl, teďka vyniká.

R.: Říkal nám to Waisser...

3. Dozkoušel už profesor i všichni docenti,
polykají prášky neúspěšní studenti,
cáry prázdných indexů se válí po chodbách,
ti co zkoušku zdolali, jsou dodnes v mráčkách.

R.: Říkal nám to Waisser...

... proč jsem jen neposlouchal ta slova varovná.

-méda-

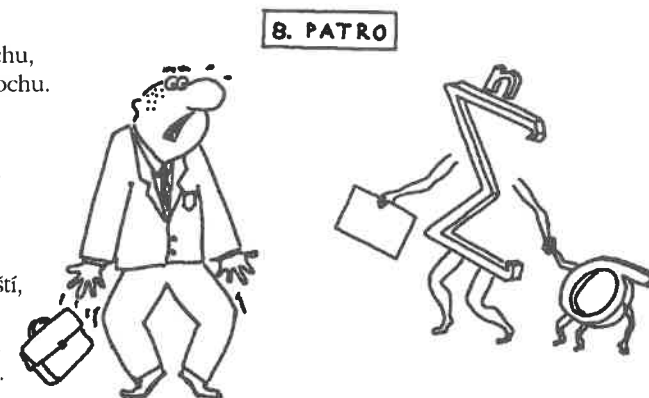
APLISTIKA

1. Je statisticky dokázáno,
že počítáš-li každé ráno,
přec nechápeš to ani trochu,
tak zkoušej šanci jinde hochu.

REF: Statistika nuda je,
na nic jsou nám údaje,
naučené nazpaměť,
tvrdí to i doktor věd.

2. Když na orgáně síru pouští,
a v 8.patře roste houští,
pak statistika předpovídá,
že na jedničky bude bída.

3. Tak vyřídte to kamarádům,
že lehčí vydělat je na dům,
než aplikovat vzorce na nic,
než poslouchat klapoty sanic.

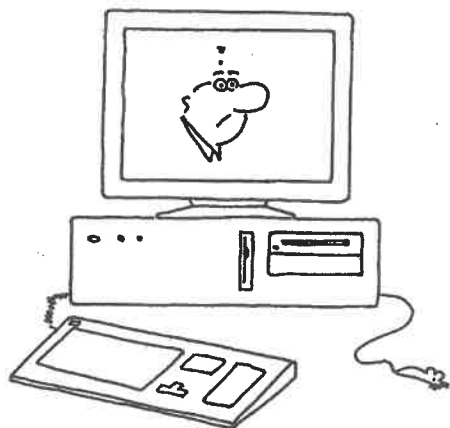
-hop-

JAK JSEM DOSTAL EMAIL

Na motivy povídek J.Grossmanna
a M.Šimka

I já, Čenda Krchov, jsem na sklonku svého mládí, tedy okolo devatenáctého roku života, dospěl k názoru, že když máme ten internet, je třeba ho náležitě využít k sebevzdělání, vlastnímu uvědomění a v menší míře i pobavení. Vždyť nemusí být vůbec špatné denně si dopisovat s náčelníkem Inčučunou nebo samotným V.I.Leninem, a považte, bez kalamáře a husího brku. Stačí jenom cvaknout tlačítkem a dostáváte se do dalekých zemí, sami však přitom můžete konat potřebu tělu vlastní, třeba nadávat

sousedovi, který Vás ruší vrtáním do zdi. Ale abych neodbíhal od tématu. Nějak se mi doneslo, že dokonce i naše alma mater všech nej-farmaceutů vlastní počítačovou učebnu. Jelikož nejsem proti novotám, ba naopak, nové technologie si rád vyzkouším na vlastní kůži, vydal jsem se zvečera onoho osudného dne prozkoumat nevidané a otestovat svůj um na výtahovém lidské civilizace – počítači. Potkal jsem pár známých, jimž jsem odkýval podivnou otázku: „Jdeš na sčoty?“, a vlastně ani nevěděl, proč mávají rukou a kroutí hlavou. Až na fakultě mi to došlo. Jedu si takhle normálně výtahem do 4. patra a pak!

Dveře šly poněkud ztuha a náhle se na mne osopil jakýsi kolega se slovy nepředbíhej špekoune, což jsem se svými mírami 90-120-120 a 104,88 cm tělesné výšky opravdu nemohl považovat za urážku. Postál jsem si v hustém davu asi tři hodinky a fascinovaně sledoval nápis nade dveřmi počítačové učebny, cituji: „Tady vládnu já, Rudovous!!!“. A lidé stále neubývalo. Jakoby náhodou se mi podařilo ukořistit místo u počítače, protože dva studenti si mezitím vyříkávali svá práva na tento stroj způsobem ruské mafie soubojem na 23 metrů. Stačilo jen natukat svá data a už se na mě smála spoře oděná dívka, až jsem se zarděl. Pro jistotu jsem vypnul obrazovku, ale mohutné syčení ostatních tlačítek se maniaků bylo zjevně proti. Pokračoval jsem tedy směle do emailové schránky. Je pravda, že mne poněkud konsternovalo zjištění o pětiminutovém prodlení zaviněném instalací nějakého prokletě zpropadeného Windows. Vše nakonec dobře dopadlo a já byl zahlcen informacemi za celý uplynulý semestr. Napsal jsem také spoustu výhružných zpráv, pak mne našťěstí kolega upozornil,

že příjemce pozná, od koho email pochází. Čírou náhodou jsem také narazil na zprávu označenou „I love you“. Á, maminka nezapomněla a chce potěšit svého nejmilejšího Čendu. Cvak, a věci vzaly nečekaně rychlý spád. A řeknu Vám, byl to hukot! Všechny obrazovky náhle zhasly, dokonce ani doutnavka na stropě to neustála, totální chaos a zmatek se snad ani slovy popsat nedá. Pomalu jsem se ze židle zvedal, ale jsa sražen k zemi, unikal jsem potupně po čtyřech jako raněné zvíře až před fakultu. V keři jsem tiše rozdýchával napětí a lízal si rány po předešlém sportovním výkonu. Uf, zase o vší chlup.

Druhý den jsem smutně sledoval, jak naše výdobytky s nápisy Made in CCCP vynášejí na hromadu a pálí. Taková škoda! Inu, nedá se nic dělat, zase se vrátím ke kalamári a brku, budu napjatě každý den očekávat paní listonošovou.

VŠECHNY POSTAVY JSOU SMYŠLENÉ
A JAKÁKOLI PODOBNOST JE ČISTĚ
NÁHODNÁ

-hop-

POVÍDKA Z PROSTŘEDÍ pH LABORATORNÍ II

(volné pokračování Povídky z prostředí pH laboratorní – určeno především fanouškům Honzy Macury)

Následující článek je určen zejména těm, pro než je náš „občasník“ zároveň „obšťastník“, tj. „udělátko“ pro dobrou ne-li chechtavou náladu. Povídka vychází totiž z prostředí snad všem čtenářům intimně známého, to jest z prostředí vysokoškolského. A „vo co tedy go“?, zeptá se kdejaký otrlec. Nasnadě je snadná odpověď. Povídka je opět (tak jako v minulém čísle) jakýmsi resumé, několika více či méně „zdařilých“ praktikáckých faux pas, v nichž je (což není žádným tajemstvím) většinou hlavním protagonistou širokým vrstvám známý, nejnedostizitelnější, nejoriginálnější z originálních, nejdůmyslnější, nejběžlejší, nejbitější (vše v mnoha slova smyslech)...no zkrátka muž tisíce „nej“ Jan Macura (mimochodem nynějšího času již úspěšný absolvent kurzu „strachu a naděje“, tj. organické chemie – blahopřejeme), s kterým jsem měl tu čest pouze několik-málokrát spolupracovat. Už to málo mě však uchvátilo natolik, že jsem pojal bláhový úmysl pustit se do psaní a o některé z jeho veselých kousků se podělit i s ostatními fandy školně-životního humoru.

A kdo že to vlastně ten Honza Macura je? Odpověď je (a zároveň není) snadná, proto se jí nikterak důsledně zabývat nemíním. Co však je nutné zmínit (a tím vlastně částečně na výše položenou otázku odpovídám), že krom oněch tisíce „nej“ a bujně kštice vlasů havraní barvy je J.M. muž Činu (opravdu s velkým Č),

nebo-li chce se mi říci: „Za Macuru mluví činy“. A právě této skutečnosti si byl zřejmě vědom i kde kdo z naší skupiny. A proto, když se na začátku roku zjevil na praktiku z OCH student individuál (či spíše individuum) J.M., nebylo divu, že z nově vyvstanuvší nerudovskou otázkou „kam s ním?“, se ve třídě doslova rozhořela vášnivá debata (její žár mimochodem zasáhl i do té doby průběhem hodiny zcela nepoznamenané jedince, jako například spícího Pavla B. nebo-li Bednar-čuka, zkráceně pak jen Čuka, jehož přítomnost či účast na většině prakticích by se dala vtípně, leč bohužel pravdivě označit slovem koexistence – bude ještě o něm řeč). Do debaty nakonec musel jako „deus ex machine“ zasáhnout sám velký Macur rozhodným rozhodnutím inkorporovat se do skupiny lokalizované v oblasti stolu číslo 19 (tedy naší), s odůvodněním, že tato nejlépe vyhovuje jeho badatelským ambicím (je totiž tvořena jednak chytrým počtářem a jednak mamelukem, jenž bude za něj odvádět takřka všechnu „černou“ práci). Tím skončila první epizodka s J.M. Další na sebe nenechaly dlouho čekat, ba dokonce by se snad chtělo říci, že se opakovaly se železnou pravidelností, v okamžiku kdy začal J.M. pracovat (= čarovat) a to v podstatě s čímkoliv, co bylo i nebylo v laborce k dispozici. Tak například nejednou se naskytl poněkud kuriózní pohled na našeho Macura (jak jsme mu familiárně říkali), který se jal zjišťovat čistotu Erlemayerky, nejprve pouze „okometricky“, posléze však i „jazykometricky“, tj. svým, z pijáckých a kuřáckých doupat nadobychejně

vycvičeným a citlivým jazýčkem... A světe div se, úspěch se dostavil, nejen že Macur nezkolaboval, ale dokázal i poměrně přesně identifikovat charakter v baňce ve stopovém množství přítomné chemikálie. Jindy, to jsme zase pro změnu pracovali s odsávací zkumavkou, se jevil našemu šéfovi (J.M.) „odsev“ poněkud nedostatečný, a tak raději, než by dále „šťavil“ vývěvu, uchopil situaci i zkumavku pevně do svých rukou a vzpomenuvši si na kojenecký sací reflex, začal bez ostychu tah vývěvy imitovat tahem útrobním - ústy... Zde však úspěch neslavil (nu což, i Macur se někdy utne). Pro některé ze svých povedených kousků nacházel J.M. inspiraci i v umění filmovém (a to jak tuzemské tak i zahraniční provenience). Tak kupř. velmi vděčným námětem se tu a tam až často stával film „Kladivo na čarodějnice“, kdy pouhou, avšak důmyslnou, záměnou slova „čarodějnice“ slovem „led“ vznikl nebývale účinný aparát na drtbu ledu. Takový hranol ledu - to sice mohl být tvrdý oříšek pro kde koho, ovšem ne už tak pro bijce Macura, jenžto se - s důmyslností sobě vlastní - chopil stojanu na aparaturu, pod jehož nárazy hrouda ledu zakrátko doslova zjihla (nejspíš stejně tak, jako i zřejmě zjihl rozlíčený laborant, který se zmožil pouze na větu: „Človče, co to tady vyvádíte!“... a záhy bylo, alespoň co se týče pana laboranta, ticho jako v hrobě). S naším Macurem jsem se shodl v mnoha věcech, nebylo tomu ale už tak, pokud se jednalo o jeho „rauch“ pauzy a taktéž o příležitostný způsob stravování, při němž se (ne vždy, ale tu a tam) držel motta „co nikdo nedrží, je všech“. A tak nebylo (nebo možná tehdy spíše vlastně bylo) překvapením, když se J.M. jednou

zbažil nepříjemného sucha v hrdle několika doušky z osiřelé, nedaleko ležící kofoly, kterážto, jak se záhy vyjevilo, nebyla až tak úplně bezprizorní. Na onom místě ji totiž ponechal svému osudu student Kabera, pro něhož ovšem - nutno podotknout - výše uvedený hygienický diskonfort nebyl žádnou překážkou v doražení pitiva. Situaci pouze komentoval slovy: „Vy prasata, vy jste z toho určitě pili!“

Inu Macura Jan to byl (a stále je) kolík, nejspíš by bylo možno o něm napsat celý román, ale budme skromní a vystačme si s Nauzeou. Ta Vám nyní, pro obveselení duše a mysli, přináší miniportrét dalšího z fakultních exotů - a to sice Pavla B., v indiánském kmeni Chladičů známým pod jménem Bednar-Čuk. Ten je proslulý zejména svým způsobem koexistence, v průběhu veškerých školních aktivit. Paralelou by bez pochyby mohl být život Nezmara rybničního. Čuk, ač je notoricky na hodinách a pak i zkoušek (podobně jako občas i já) tzv. neben (známěji out), se dokáže vždy znovu a znovu ztopořit a svou nezmarnou plazivostí umí doslova prolézat veškeré nástrahy vysokoškolského studia, ba co víc, dokáže i leckdy svými veselými kousky pobavit velkou část osazenstva naší skupiny. To platí zejména tehdy, jsou-li zveřejňovány výsledky různých kontrolních testů, v nichž si se železnou pravidelností drží pověst nezlomného čtyřkaře (i když tu a tam..., ale to nestojí ani za řeč). Samozřejmě, že ani praktika nejsou z jeho pohledu výjimkou, a „bodejď by taky jó“, když jeho hlavním životním mottem a zároveň předpracovním zaklínadlem je lidová rýmováčka: „Ručičky nebojte se, vy makat nebudete.“ A skutečně, ručičky občas nepracují tak, jak mají, například to

bylo onehdy, jak mám v živé paměti, když Čuk, s leností jemu vlastní, nedostatečně přimontoval hadičku na chladicí destičku tavicí plotny, která se mu přirozeně pod tlakem vody vyškubla z hubičky a začala jak splašený chřestýš rajtovat po stole, na kterém mi zrovna běžel rozpálený remostat. Ten dvakrát zasyčel, Čuk se zalekl a padl do kolen, místo aby duchapřítomně skočil po uzávěru vody přírodního potrubí. Pro ilustraci skutečnosti, jak vysoká je efektivita Čukovi „levosti“ stačí pouze uvést „Čukovu teorii nadměrného (extrémního) kupení chyb“. Její gró spočívá v tezi, že je-li systematicky prováděných chyb

nekonečně mnoho, zcela se anulují. To, ač je to k nevíře, z Čuka dělá rytíře, poněvadž skutečně jeho teorie koreluje s jeho podezřele přesnými výsledky při praktikách. Na obranu Čuka našeho ovšem nutno poznamenat, že jeho anti/spolupracovník je absolutně nepřehlédnutelný, opět jistě širokým vrstvám známý, „všumětel-nicuměňtel“ Petr V. nebo-li Vyhnaosaurus rex či Frankie, ale o něm a mnoha dalších třeba až někdy jindy. (pozn. korektora: pokud z nás do té doby nevyeliminuje veškerý život)

-exot-

ZIMNÍ KURZ NA VELVETĚ

15.- 20. 1. 2001 Špindlerův Mlýn, zastávka Kukačka

Mgr. Milan Král
Mgr. Jindřich Křoustek
Mgr. Soňa Průšová

Jedno pondělní ráno jsem seděla v autobuse jedoucím do Špindlerova Mlýna a v duchu jsem si říkala, že tohle je vlastně můj poslední tzv. školní lyžák. Od dob mé základy se čas rychle přehoupl i přes gympl a najednou jsem na vysoké škole. A spolu s dalšími zhruba třiceti farmaceutkami a dokonce i čtyřmi farmaceuty (že jsem nešla na ČVUT) jedu na zimní kurz do Krkonoš. Při pomýšlení, že ostatní se kdesi pachtí se zkouškami, mi přišlo neskutečné, že já se můžu na týden vymanit z tohoto „učícího se“ koloběhu a myslet úplně na něco jiného, užívat si zimních radovánek...

Cesta nám vesele ubíhala a co nevidět jsme stanuli na silnici u Velvety. Zde nám studiem znaveným farmaceutům hrozilo, že bychom měli jít kousek i s věcmi pěšky, ale protestovali jsme tak hlasitě, že pan řidič těch 300 metrů raději vyjel. (Klobouk dolů před loňským výstupem na Solunku.)

Odpoledne nás páni profesori ihned vyhnali na svah za chalupou, a že se teda podívají, jak na tom s lyžováním jsme. Když říkám, že vyhnali, tak vyhnali, neboť jsme si kopec krásně vyšlápli až k lesu, a to ne jen jednou. Nicméně při sjezdu jsme byli filmováni a posléze rozřazeni do tří družstev podle toho, jak jsme před Mgr. Křoustkem předvedli své sjezdařské dovednosti.

Druhý den jsme tedy mohli vyrazit do Svatého Petra. Zde musím ocenit profesorský vztah k nám a zvláště volnost, kterou jsme při lyžování měli. Ne žádná

organizovaná výuka typu jedeme tři oblouky, pak zastavit, řadíme se pod družstvo, teď jedeme takhle a támhle... Nic takového, jen tak jsme si jezdili, kde a jak jsme chtěli... Pohodička.

Už ne taková pohodička byla v autobuse, kterým jsme pendlovali z Velvety do Špindlu a zpátky. Naše početná grupa se do místní dopravy vždy jen tak tak vešla, ovšem jednou nás díky odzrlým Němcům muselo deset zůstat čekat na jiný autobus. Další den jsme v autobuse na Špindlerovku byli vzadu napasovaní nejméně ve dvou řadách na sobě, ale vešli jsme se. Pro změnu jsme jeli objevovat krásu běžkování a masívů a expozic Krkonoš. To první jsme určitě všichni objevili, ale druhé nikoli. Přestože předchozí den bylo vidět i na Ještěd, dnešní den byla viditelnost maximálně dvě tyče a k tomu hnusný vítr a sněžení. To nás nemohlo odradit. Vyrázili jsme jak blesk a užívali jsme si to právě horské počasí. Zpomalili jsem až pod kopcem na Petrovku, kde nám to ne a ne stoupat, přestože jsme všichni namazali tak, jak nám bylo doporučeno. Stoupal akorát Mgr. Král a s výsměchem na nás volal: „Asi jste včera špatně poslouchali!“ Ale co, u Petrovky jsme si přimázli a pádili jsme dál. Zůstala zde akorát skupinka se Soňou, která se vrátila na Špindlerovku a autobusem dolů. My jsme měli vytyčený cíl oběd na Labské, kde nás ovšem čekal jen venkovní bufet s čajem za 25,-Kč. Tak teda další cíl už opravdu na Mísečkách. Pro změnu restaurace v teple, ale ceny přibližně stejné. Cizinci na to mají.

Zpáteční cesta byla už pohodová, celkem po rovince, s cílem na Rovince. Nastaly akorát menší zmatky, co se týče správného odbočení. Tak se pan doktor s Mgr. Králem vsadili o panáka. Mgr. Král

tvrdil, že jedem správně a pan doktor říkal, že ne. Vyhrál Mgr. Král, ale sázku zpečetil krásným pádem – rozplácnutím se na zem, když najel svou běžkou mezi běžky jiného, čímž nás velmi pobavil.

Večer následovala další z vtipných přednášek. Každý večer jsme měli jedno tématické povídání a to např. o výbavě a materiálech, kdy nás Soňa seznámila se svými Cross – country ponožkami, které sami běhají nebo jsme se dívali na video, kterak lyžuje Petr s Tomášem (lyžování zahájili seskokem na lyžích z otevřeného auta). Křoustkova přednáška o mazání nás seznámila s nejlepším mazáním – rumem...

Pozdnější večery se daly trávit ve společnosti velkoplošné obrazovky, kde jsem mohli shlédnout Gladiátora, Mumii, Pelíšky, Asterixe a Obelixe nebo Den nezávislosti – doporučuje zvláště Mgr. Král, získalo to Oskara. Jen nedoporučuji sledovat v den, kdy se vám do místnosti naválí autobus občanů německé národnosti. Je to taková zkouška trpělivosti, kdo z koho, ale věřte mi, že vyhraje ten, kdo víc platí. A pak že nemá být rasismus. Já chápu, že německý film s českým dabingem moc nebavil, ale nemuseli se chovat, jako když existují jenom oni. Později se strhla malá (naštěstí pouze slovní) bitka, která dopadla tak, že televize byla ještě ztlumena a schytali jsme to od majitele my. Další trestem pro nás bylo zrušení diskotéky, na kterou jsme se celý týden těšili a kterou nám pan majitel nechťel udělat, přestože se přimlouval i Mgr. Křoustek.

Vypomohli jsme si sami, a to vlastním magičem v pingpongárně a dávkou alkoholu, aby se to trochu rozjelo. Tady nás trochu zklamal zbytek našich účastníků (spíše tři čtvrtiny z nás), kteří

trávili poslední večer s knihou, jež se zove učebnice, ba přímo s pány Nečasem, Šmogrovičem či dokonce s Ďoubalem a odmítli se jít bavit s námi. Nakonec to mělo výhodu, že se vykompenzoval poměr mezi chlapci a námi děvčaty, protože nás zde bylo (když se přidal ještě Křoustek s Králem) půl na půl. A pak se to rozjelo a řekli byste, že jsme se bavili jako malí, ale hráli jsme taky flašku. No ale nehrajte flašku, když s vámi hraje sám Křoustek. Věděli jste např., že Křoustek měl v mládí šest slečen? Já tedy ne.

Zimní kurz se mi opravdu moc líbil a doufám, že to nevypadá, že jsme na něm provozovali samé nepřístojné věci. Samozřejmě i další dny jsme sjezdovali ve Svatém Petru a Medvědině a běžkovali (krásný výlet na Žalý, od hospody k hospodě), ale také jsme si užívali. Děkuji všem profesorům za skvělou atmosféru a pohodu, kterou během kurzu vytvářeli, cesta zpátky do reality zkouškového období, byla opravdu složitá.

Terežka

NĚKOLIK KUSÝCH, VZÁJEMNĚ NESOUVISEJÍCÍCH INFORMACÍ ZE ZÁKULISÍ

Jistě jste si všimli, že v tomto čísle shází rozhovor. Ten byl plánován s PharmDr. Lenkou Kubíkovou, CSc. Tento rozhovor nebylo lze uskutečnit z radostného důvodu mateřství paní doktorky, ke kterému jí celá redakce (a jistě i všichni ostatní) srdečně blahopřejeme. Rozhovor snad vykonáme někdy v budoucnu. Děkujeme za pochopení.

Dále Vám asi neušlo, že v tomto čísle už také není přítomno Erosénko. Z organizačních důvodů nás náhle a nejspíš už natrvalo opustilo. Nicméně příznivkyňe (i příznivci) sladkobolných článků nezoufejte - připravujeme novou rubriku, která by měla vyplnit mezeru po Erosénku.

Co se peněz týče, vyvíjíme sice aktivity, které by nám zajistit dostatek prostředků pro vydávání Nauzey. Přesto však nás finanční otázka nemilosrdně tísní. Proto

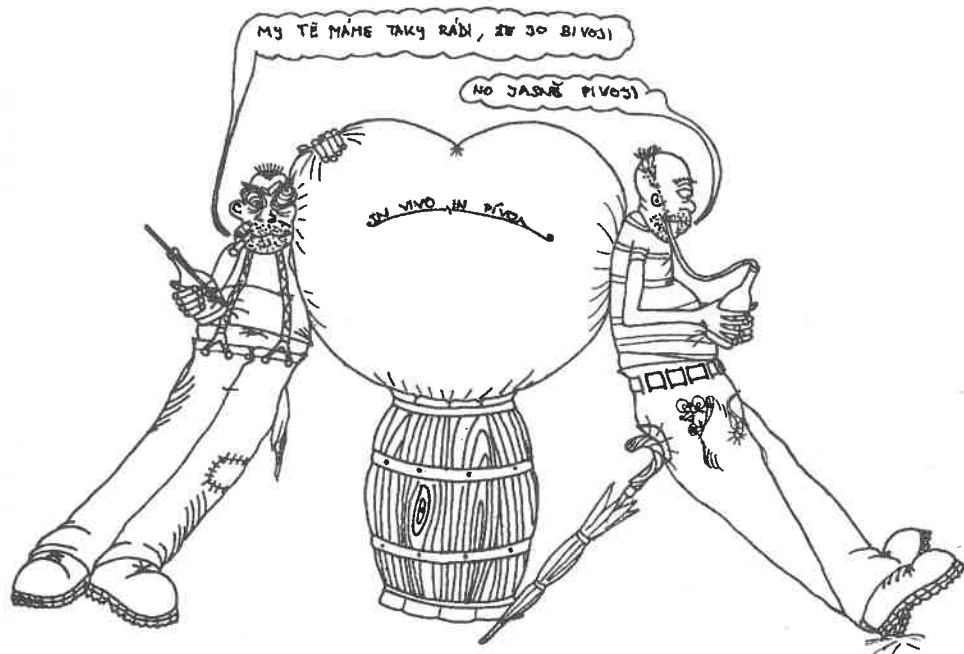
se obracíme na Vás, čtenáře, o radu. Pokud máte nějaký nápad, kde by bylo případně možno nějaké finanční prostředky získat, kontaktujte kohokoli z redakce, nebo vhodte svůj tip do modré krabičky v koridoru.

-méda-

OMLUVA

Autoři křížovky z předchozího čísla se omlouvají za drobná technická nedopatření, díky kterým se vytratilo znění tajeňky: „....zatím neuměl ani brnknout!“

VZKAZ PRO VÁCLAVA P.

KONEČNÍK

Nauzea tak trochu dělá tečku za zimním zkouškovým obdobím. Máme tu jaro, roztál sníh, skončila nám plesová sezóna, posunul se čas a my se můžeme začít těšit na radovánky období tepla. Někdo se už jara nemohl dočkat, jiní by nejradši zastavily datumovou ručičku na orlji. Myslím hlavně na kolegy a kolegyně skoromagistry z pátého ročníku. Pilníci si již dávno v klidu zimních večerů sepsali svou diplomovou práci, naučili se ke státnici „na sociálce“ a teď úplně naschvál

ostatní provokují. Asi jich ale nebude moc, protože „dosluhujících“ v pláštích se na fakultě stále ještě zjevuje dost. Poslední myšlenky tohoto čísla Nauzey bych tedy chtěl věnovat Vám, milí pátáci. Vám, našim dlouholetým čtenářům (aspoň doufám). Vychutnejte si v klídku poslední minuty fakultního času, dožeňte to, co jste za tu krátkou pětiletou periodu nestihli. Hodně úspěchů v „konci“ a snad i další věrnost Nauzee přeje

-Maxík-

KŘÍŽOVKA

Proč je na naší fakultě tak nízké zastoupení mužské části populace? Protože ta větší zná dějiny a zvláště ...viz. **tajenku**.

-bop-

wav, Kwai	severský bůh	nápoj	#	částice	zájmeno	jod	léková forma	strom fabaceae	#	síra	bojový plyn
okr. Ostrava			počítač matemat. pojem						Svitavy pes od Garfielda		
tajenka 1						zelené výrobky šlechtic				fosfor součást betonu	
slov. jinak					panovník vanad						
severský národ							něm. zvíře konec modlitby				
#	mořský živočich	sloven. město PC zvuk						akord ta			
asijská řeka					prací pr. arab. město				lat. a angl. sloveso		
okres Rakovník						nukleová baze					spojka
latinský pozdrav						karban biblická osoba					
zn. bóru		tajenka 2	nebo výměra pozemku								
#	nádoba sloh										
žen. jméno											stavební prvek
žen. jméno											
okr. Rychnov n.Kn.						poloměr přív. zájmeno					
citoslovce						krevní tlak Strakonice					
draslík		zvrát. záj. (nesp.) řím. 50									
obětní místo											

XXX. PLES FARMACEUTŪ

